

prodávaneho masa a aby neprodávali masa špatného. Za důvod postačující k tomuto předpokladu nemohla by sama o sobě posloužiti okolnost, že špatné maso bylo v jeho obchodě vskutku prodáno, jak vysvitne z dalších vývodů právních. Svou zodpovědnost za prohřešky proti zákonu o obchodu s potravinami, spáchané v jeho obchodě z nedbalosti, nemůže arci obžalovaný prostě odmítati poukazem k okolnosti, že se stará jen o nákup koní a řízení závodu, kdyžtě sám netvrdí, že závod jeho je podnikem továrním a že má k řízení jeho zástupce živnostenskému úřadu ohlášeného a jím schváleného. Závod obžalovaného je dle spisů živností řemeslnou; k provozování jeho je ovšem majitel oprávněn použití zřízenců a pomocníků; pokud si však za pomocníky ty nezvolí vědomě osoby nezpůsobilé, není při dělbě práce dle oborů trestně zodpověděn předem za vše, co pomocníci u provozování jeho obchodu učiní. Nelzeť na majiteli živnosti žádati, aby za každým ze svých pomocníků stál a každý z jeho úkonů bezprostředně kontroloval. Ale ovšem je živnostník takový povinen postarati se přiměřenými opatřeními o to, aby se v závodě nedělo nic zákonu se příčícího. Za tím účelem byl by tedy obžalovaný musil zejména svým zřízencům uděliti potřebná poučení a zakázati, aby maso zkažené (zdraví škodlivé) na prodej nechovali a neprodávali, a byl by se pak musil občas náležitě přesvědčiti, je-li též zákazů jeho dbáno a šetřeno. Nezachoval-li se obžalovaný tak, neučinil-li ničeho, aby zabránil, aby v jeho obchodě nebyl ani z nedbalosti přestupován zákon o potravinách chováním na prodej a prodejem masa zdraví škodlivého, nechal-li své zřízence počínati si libovolně, nebo nebyl-li alespoň dozor jeho dostatečným, jednal arci nedbale a musí odpovídati za nastalý účinek ve smyslu § 14 č. 2 zák. o obchodě s potravinami. Dalším předpokladem viny obžalovaného bylo by ovšem zjištění seznatelnosti vadného, zdraví nebezpečného stavu masa na prodej chovaného a prodaného na straně obžalovaného, resp. jeho zřízenců, kdyby byli dbali náležité pozornosti. Ani v tomto ohledu neobsahuje rozsudek výroků určitých. Okolnost za prokázanou přijatá, že maso prodané R-ové bylo nevzhledné, krvavé, s promodralými děrami, by nestačovala, není-li zároveň zjištěno, že tyto nebo jiné na mase zjevné vlastnosti byly zevními příznaky příčiny škodlivosti masa, za kterou soud dle posudku znaleců uvádí hnilobné a rozkladné látky, obsažené v koupeném koňském mase, o němž R-ová při hlavním líčení potvrdila, že nezapáchalo, zvláště když také v případě K-ové maso »bylo vzhledné« a nezapáchalo a v případě S-ové maso »bylo pěkné« a nezapáchalo. Za tohoto stavu věci není tu náležitých podkladů pro použití práva materiálního a, poněvadž je možno opatřiti je jen novým hlavním líčením, nezbyvá, nežli použití § 5 nov. k tr. ř. z r. 1877 a rozhodnouti, jak shora uvedeno.

Čís. 5.

Zřeknutí se opravného prostředku obžalovaným jest neodvolatelné a i pro oba je závazno.

(Rozh. ze dne 5. února 1919, Kr II 22/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevýhověl stížnosti obžalovaného na usnesení zemského trestního soudu v Praze, jímž zavržena zmatečná stížnost obžalovaného do odsuzujícího rozsudku řečeného soudu.

Prů

D u v o d y:

Dle protokolu o hlavním líčení vzdal se obžalovaný po vyhlášení rozsudku opravných prostředků proti němu a žádal jen za odklad trestu. Toto prohlášení obžalovaného je zřetelným, nepochybným a platným vzdáním se práva k podání zmateční stížnosti do odsuzujícího její rozsudku a je jako takové neodvolatelné. Zejména není ani obhájce obžalovaného po takovémto prohlášení již oprávněn, ohlašovati zmateční stížnost za obžalovaného a žádati za opis rozsudku za účelem provedení zmateční stížnosti, třeba by výkon trestu nebyl ještě nařízen. Neboť když se byl obžalovaný s právními účinkem sám vzdal práva stížnosti, nemá ho již ani jeho obhájce. Poukazuje-li stížnost k judikátu č. 27, uveřejněnému ve sbírce plenárních usnesení a rozhodnutí c. k. zrušovacího soudu, svazek I., str. 3., dlužno jí namítnouti, že stanovisko tam zastávané nedá se udržeti také proti novějšímu znění zákona, totiž po nastalé platnosti ustanovení § 1 č. 1 zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878; kdežto totiž trestní řád z r. 1853 stanovil v § 203, že vzdání se práva na odvolání nemůže býti vzato zpět, nebyla zásada tato pojata v § 286 tr. ř. z roku 1873, jenž se o vzdání se opravného prostředku vůbec nezmiňoval. Bylo tedy lze za nezměněné platnosti tohoto paragrafu dovozovati odvolatelnost vzdání se opravného prostředku. Poněvadž však shora dotčené místo v novele k ř. tr. z roku 1877/1878 výslovně nařizuje, že soud stolice prvé, u něhož ohlášena je stížnost zmateční, má ji odmítnouti, byla-li ohlášena osobou, která se jí vzdala, nemůže býti sporno, že naříkané usnesení vyhovuje tomuto výzvěcímu předpisu nyní platné normy zákonné. Je tudíž správné a stížnosti do něho nemůže býti vyhověno.

Čís. 6.

Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z.). — Trestnost předražování není vyloučena tím, že pachatel jen z ochoty přenechal něco z předmětů určených pro jeho vlastní potřebu a že by snad, opatřuje si jinde úbytek na vlastní zásobě, musel i on platiti pak cenu přemrštěnou.

(Rozh. ze dne 8. února 1919, Kr I 3/18.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné, jímž obžalovaný uznán byl vinným přečinem přemršťování cen naznačeným v § 20 č. 2 lit. a) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bezpodstatnou jest námitka stížnosti, že T. sama to byla, jež za prodej sádla žádala, a že obžalovaný neprovozuje po živnostenském obchodu se sádlem, nýbrž vepře jen pro vlastní potřebu vychoval a zabil, neboť zákonné nařízení, dle něhož obžalovaný byl odsouzen, netresce toliko obchodníky s dotčeným zbožím, nýbrž každého, kdo za předmět potřeby požaduje cenu zřejmě přemrštěnou. Lhostejno jest též,